

**UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA
BARCELONATECH**

LA MIGRACIÓ

Diploma en Ciència, Tecnologia i Societat

Alumne : **Isabel Alarcón Muñoz**

Director: **Esteve Dot Jutglà**

Terrassa Juliol 2019

LA MIGRACIÓ

ÍNDEX CONTINGUTS

	PÀG.
0. RESUM.....	4
1. INTRODUCCIÓ.....	5
2. OBJECTIUS GENERALS	6
2.1 OBJECTIUS ESPECÍFICS.....	6
3. APROXIMACIONS CONCEPTUALS ALS FENÒMENS MIGRATORIS	7
4. ORIGEN DE LA MIGRACIÓ.....	8
4.1 NOMADISME ANCESTRAL.....	8
4.2 COMPRENDRE LES MIGRACIONS INTERNACIONALS	10
4.3 POLÍTIQUES DE GESTIÓ DE LES MIGRACIONS.....	12
5. HISTÒRIES MIGRATORIES.....	15
5.1 LA DIÀSPORA DEL POBLE HEBREU	15
5.2 EMIGRACIÓ EUROPEA CAP AMÈRICA, SEGLES XIX I XX	16
5.3 IMMIGRACIÓ A CATALUNYA, SEGLES XX I XXI.....	16
5.4 EL MITE D'EL DORADO O L'ÈXIT OBLIGAT	17
5.5 DRAN BRAIN (FUGA DE CERVELLS).....	18
5.6 MIGRACIONS FORÇADES.....	20
5.7 LA TRACTA NEGRERA.....	22
5.8 TRÀFIC DE PERSONES I NOVES FORMES D'ESCLAVATGE AL S.XXI	23
6. LES CONSEQUÈNCIES DE LES MIGRACIONS	26
6.1. MIGRACIONS DEL SABER: LES BIBLIOTEQUES DE TUMBUCTÚ	26
6.2. LES MIGRACIONS I DESENVOLUPAMENT DELS PAÏSOS	29
6.3. CODESENVOLUPAMENT	30

6.4 LA SÍNDROME D'ULISSES	32
10. INFORME 2018 DE LA COMISSIÓ ESPANYOLA D'AJUDA AL REFUGIAT	35
11. LES PERSONES REFUGIADES A ESPANYA I EUROPA	36
12. EL MAJOR ÈXODE MAI REGISTRAT	36
13 EL DRET D'ASIL A LA UNIÓ EUROPEA	38
13.1 EL DRET D'ASIL A ESPANYA	38
14. LA CRIMINALITZACIÓ DELS DEFENSORS DE LES PERSONES MIGRANTS .	39
15. NOTICIES FALSES I EINES PER FOMENTAR EL RACISME EN INTERNET	40
16. L'HORIZZÓ DEL PROCÉS D'INCLUSIÓ	41
16.1 OPINION D'EXPERTS SOBRE LA INCLUSIÓ	43
17. CONCLUSIONS	46
18. BIBLIOGRAFIA	48

ÍNDEX D'IMATGES PÀG.

• IMATGE N° 1.....	5
• IMATGE N° 2.....	6
• IMATGE N° 3.....	7
• IMATGE N° 4.....	8
• IMATGE N° 5.....	9
• IMATGE N° 6.....	10
• IMATGE N° 7-8.....	11
• IMATGE N° 9.....	12
• IMATGE N° 10.....	13
• IMATGE N° 11.....	14
• IMATGE N° 12.....	15
• IMATGE N° 13-14.....	21
• IMATGE N° 15.....	22
• IMATGE N° 16.....	25
• IMATGE N° 17.....	26
• IMATGE N° 18.....	27
• IMATGE N° 19.....	28
• IMATGE N° 20 -21.....	31

• IMATGE N° 22	32
• IMATGE N° 23	34
• IMATGE N° 24	39
• IMATGE N° 25-26.....	40
• IMATGE N° 27.....	41
• IMATGE N° 28	42
• IMATGE N° 29	45
• IMATGE N° 30	47

LA MIGRACIÓ

0. RESUM

Aquest treball tracta sobre la problemàtica existent a nivell mundial amb el fenomen de la migració.

Ens preguntem sobre els orígens d'aquesta actuació tan generalitzada i reflexionem sobre els motius.

Mencionem algunes de les polítiques de gestió de les migracions a nivell internacional.

Hem cercat informació de diferents períodes, a través de molts dels treballs ja existents a les xarxes, també citem les motivacions, les conseqüències, els abusos, els drets...

Explicuem notícies manipulades per crear rebuig envers els nousvinguts.

També hem trobat emotives històries migratòries que han enriquit la sapiència dels homes al llarg dels nostres temps.

Creiem que és un fet que ens afecta a tots, encara que una gran part de la població no ho vol veure com una cosa propera, sinó més aviat com una circumstància aliena.

Exposem diverses opinions de persones estudioses del tema i que proposen idees per normalitzar l'evidència de la migració i finalitzar amb el caos per sempre més.

Afegim una de les últimes notícies que fan referència a la criminalització dels defensors del dret d'asil de les persones que cerquen refugi.

LA MIGRACIÓ

1. INTRODUCCIÓ

La migració. Aquest és un fenomen que ha afectat a gran part dels humans al llarg de tota la seva història. La migració és inherent a la naturalesa humana, ha existit sempre i sempre existirà.

El món seria ben diferent sense aquest desplaçament que han fet les persones des d'un territori cap a un altre.

De fet, el motiu principal que ens va dur a triar aquest tema, a l'hora de fer el treball, va ser la preocupació per totes les injustícies que ens arriben constantment a través de tots els mitjans de comunicació i també per la manca de sensibilitat

Si ens aturéssim cada un de nosaltres a pensar, d'on venim?, Qui som?.

I si tots estem formats d'un ínfima partícula del mateix fil, perquè no ho acceptem i intentem ser més equitatius, més justos, més empàtics envers els nouvinguts, fins a assolir el reconeixement del valor igual de les persones i dels col·lectius, com a subjectes de drets i d'oportunitats?.

No pretenem obtenir la solució a tots els problemes derivats del fenomen de la migració, tant de bo! Si més no, intentar aportar un granet de sorra dins aquest desert de solidaritat que és, aquest món on ens trobem.

Imatge nº 1 copiada de (Google)

2. OBJECTIUS GENERALS

Conèixer la problemàtica humana existent a nivell global amb el tema de la migració en els seus diferents contextos, i també intentar crear consciència en les persones del nostre entorn més proper.

Tractar d'entendre i explicar un dels comportaments més generalitzats dels éssers humans, la migració des del seu origen fins els nostres dies.

Copsar la universalitat de les migracions i entendre-les com un fenomen cíclic, que és substancial a totes les societats i pobles en algun moment de la seva història.

2.1 OBJECTIUS ESPECÍFICS

- 1) Estudiar els orígens del nomadisme ancestral.
- 2) Conèixer una història peculiar de mestissatge
- 3) Analitzar les polítiques de gestió de la immigració.
- 4) Comprendre amb casos d'estudi, com pot ser el cas del poble Hebreu, la complexitat de la forma de vida d'infinat de persones.
- 5) Remarcar totes les injustícies que pateixen tantíssims humans.
- 6) Visualitzar l'horitzó del procés d'inclusió amb l'ajuda d'expertes opinions.

Imatge Nº 2 Copiada de (Google)

3. APROXIMACIONS CONCEPTUALS AL FENÒMENS MIGRATORIS

MIGRAR: Anar d'un lloc a un altre, especialment d'una regió a una altra per residir-hi.

Pels animals, especialment els ocells, desplaçament cíclic per passar d'una regió o clima a un altre.

EMIGRAR: Deixar el propi país per anar a viure en un altre. L'emigrant és doncs el que se'n va.

IMMIGRAR: Venir a establir-se a un país que no és el propi. L'immigrant és doncs la persona que arriba.

FLUX MIGRATORI: Moviment de persones que surt del seu lloc d'origen per instal·lar-se a un altre lloc, de manera estacional o definitiva. Per parlar de flux migratori cal que es tracti d'un itinerari més o menys estable i massificat. Per exemple, els fluxos migratoris del nord d'Àfrica a l'Europa mediterrània.

REFUGIAT: Són refugiats els estrangers que han abandonat el seu país d'origen degut a pors fundades de persecució per raons de raça, religió, nacionalitat, pertinença a un cert grup social o per opinions polítiques.

ASIL: És la facultat que tenen els estats de reconèixer l'estatut de refugiat d'una persona. Quan un estat dona "asil", vol dir que es compromet a vetllar per la seguretat de la persona refugiada i que no se l'expulsarà.

Imatge N° 3 Copiada de (Google).

Mapa dels moviments humans al llarg dels primers segles de la nostra història.

4. ORIGEN DE LA MIGRACIÓ

Convindria començar, però, reflexionant sobre els motius que porten la gent a emigrar. Hi ha diverses causes que provoquen el fenomen; ara bé, hem de convenir que la pobresa n'és la raó essencial. Marxar del país d'origen per buscar una millora del nivell de vida acostuma a ser la causa de tot plegat. Quan això es fa des de la clandestinitat, per procediments il·legals, sense garanties ni tan sols per a la pròpia vida, és quan realment la immigració es converteix en un problema greu per a un país i una societat civil.

4.1 NOMADISME ANCESTRAL

La història entre el primer primat que va baixar dels arbres, ara fa sis milions d'anys, i els primers hominoides sedentaris (*Homo sapiens*), és la història d'anar errat pels camins que defuig el fred, la sequera, els animals salvatges i la incertesa. Les úniques espècies que van poder sobreviure en les albaides de la humanitat van ser les que més van saber adaptar-se al viatge continu, al nomadisme, desenvolupant al mateix temps les tècniques de caça i recol·lecció.

Imatges N° 4 Copiades de (Google)

La mitologia que acompanyava els esperits dels homes i dones d'aquell temps estava totalment determinada per una manera de viure, pel viatge com a centre neuràlgic d'una visió del món i d'un mateix. Els primers sedentaris, van ser els morts.

L'espècie humana doncs neix totalment inscrita en la lògica de l'errància i el nomadisme, l'*homo sapiens* s'ha distingit més per les seves migracions que pels seus assentaments. Van ser les cultures nòmades de caçadors-recol·lectors les que van donar origen a cultures sedentàries i agrícoles, enmig de grans pugnes i conflictes entre elles.

En la història de la humanitat, el sedentarisme no és més que un petit capítol, un parèntesi. L'esperit humà és un esperit nòmada. La migració és vigent ininterrompudament al llarg de la nostra història.

Tots som immigrants, o descendents d'immigrants. En som l'herència.

Imatge N° 5 Copiada de (Google)

Vivim avui en el món més de 7.000 milions de persones.

Aquest procés migratori ens ha situat dins dels fluxos internacionals, i Catalunya és un dels punts de les rutes migratòries entre continents i també un dels espais d'assentament de població novinguda.

La transcendència actual de les migracions ha fet que sigui un concepte amb una creixent càrrega simbòlica i política. Així, en moltes ocasions, quan es parla d'“immigrant” en realitat ens referim a aquelles persones provinents de societats empobrides de fora de la Unió Europea i no a tots els immigrants estrangers. Per això, volem concretar a què ens referim quan fem servir el terme migració.

En l'actualitat, el Banc Mundial calcula que el 3% del total de la població del planeta són persones migrants,

Així doncs, una de les característiques de les migracions actuals és la dinàmica transcontinental: connexions entre un punt d'origen i diversos d'arribada, i els d'arribada connectats entre si, un esquema molt semblant al de diàspora.

Per això, les rutes migratòries esdevenen una de les vies de contacte entre societats en principi allunyades en la distància geogràfica i cultural, com la societat catalana i xinesa. I ho fan amb un matís important des del contacte vivencial, de proximitat, podríem dir més càlid que el contacte que proporcionen els mitjans de comunicació i la globalització econòmica dels nostres dies.

Per comprendre millor els processos migratoris actuals, cal fer una ullada al passat per conèixer i identificar les constants i les novetats entre els nostres avantpassats migrants i nosaltres.

4.2 COMPRENDRE LES MIGRACIONS INTERNACIONALS.

Imatge Nº 6 Copiada de (Google)

La dimensió històrica de les migracions.

Vivim en el “temps de les migracions”, però fins a arribar al moment actual la humanitat ha viscut altres períodes migratoris transcendents. Fixem-nos en els més significatius dels darrers segles.

Les marcades diferències entre els països rics (països occidentals majoritàriament), que no suposen més que un 15% de la humanitat, i la resta del món, són cada vegada més evidents degut a la proliferació de les telecomunicacions i l’augment de les desigualtats.

Aquestes dades fan rellevants, una vegada més, algunes de les diferències més significatives entre el “nord” i el “sud”:

Malgrat la presència mediàtica dels fenòmens migratoris, sobretot els il·legals o clandestins, el volum dels fluxos migratoris és avui, proporcionalment, inferior al que existia fa un segle. Per exemple, els Estats Units van rebre, l'any 1907, en època de la forta emigració europea, 1.700.000 persones. Aquest rècord històric, mai ha tornat a ser superat. Avui, amb una població quatre vegades més gran, rarament els EUA reben més d'un milió d'immigrants per any.

La gran diferència entre les migracions d'abans i les d'ara és la seva mundialització, emigrants d'arreu del món cerquen una vida millor en països d'arreu del món. Hi ha una gran diversificació d'òrgens i de destinacions.

Diversitat cultural i alhora igualtat.

Imatges N° 7 i 8 Copiades (Google)

Les quatre grans regions mundials on es rep més immigració internacional són:

- Amèrica del nord
- Europa occidental

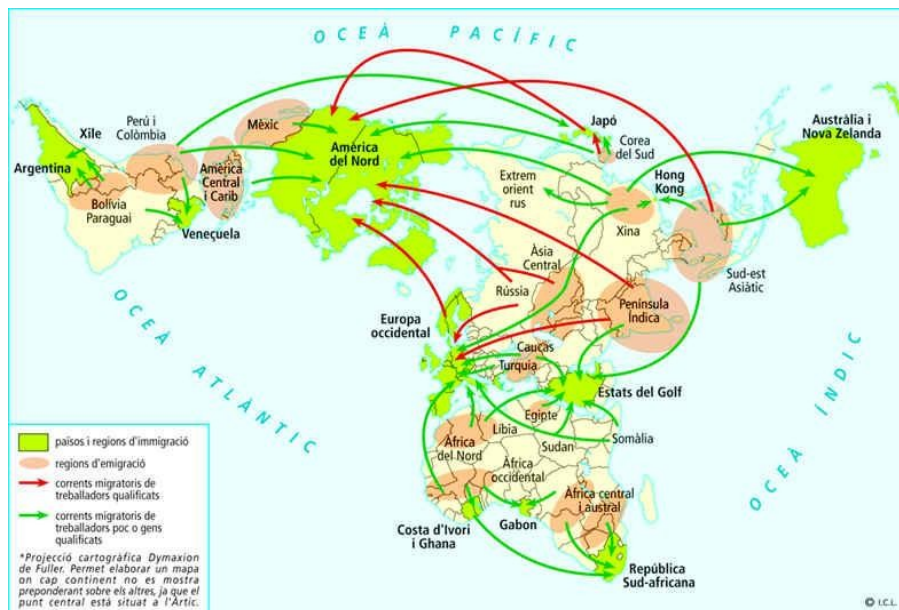
- La regió del golf pèrsic
- El Pacífic occidental

Alguns països que no formen part d'aquestes regions també reben un gran nombre d'immigrants cada any, com Israel, Líbia, Costa Rica i Sud-àfrica.

No hem però d'oblidar, que les migracions més nombroses són proporcionalment sempre les que tenen lloc dins del propi país (per exemple, anar del camp a la ciutat), o regió (per exemple, els espanyols que als anys 50 anaven a treballar a Alemanya, o els bolivians i peruans que emigren avui a Xile. Un 80% dels emigrants africans s'estableixen en un altre país d'Àfrica, majoritàriament Líbia, Sud-àfrica, Gabon i Kenya).

Actualment es considera que 190.634.000 persones són immigrants. És a dir, residents i treballadores a un país que no és el seu. D'aquests immigrants, un 33,6% són d'origen europeu, un 26,8% americà, un 28% asiàtic i només un 9% africà.

Moviments migratoris actuals

Imatge N° 9 Mapa copiat de (Google)

4.3 POLÍTIQUES DE GESTIÓ DE LES MIGRACIONS

Actualment, hi ha tres models que funcionen segons les característiques de cada país per gestionar el nombre de persones immigrants que arriben per treballar-hi.

Model 1: Admissió regulada

Canadà, Austràlia, Nova Zelanda i Estats Units (països construïts a partir de la immigració) admeten regularment un gran nombre d'immigrants i promocionen la seva integració i la seva nacionalització. Per això, les persones interessades han de presentar un dossier de sol·licitud molt exhaustiu, i les autoritats decideixen si aquesta persona pot entrar al país com immigrant. Una vegada allí, el sistema (teòricament), l'ajuda a aprendre la llengua del país, trobar feina, una casa, etc.

Model 2: Política restrictiva

Imatge N° 10 Copiada de (Google)

És bàsicament la política aplicada a Europa. No existeix una voluntat de fer entrar immigrants al país, les restriccions són molt grans i es fa molt difícil entrar com immigrant regular. En països com França ja no s'accepten els immigrants per raons laborals, només els sol·licitants d'asil polític, els refugiats i els familiars dels ja residents (i regularitzats) a França. Això fa que hi hagi un gran nombre d'immigrants en situació irregular i "sense papers".

Model 3: Política dels treballadors temporals o contract labor

Imatge Nº 11 copiada de (Google)

Es dona sobretot als països del golf Pèrsic i alguns països asiàtics com Tailàndia. Només s'accepten treballadors temporals. Els únics drets que tenen aquests immigrants estan recollits en el seu contracte de treball, i són gairebé inexistents. Això dona lloc a violacions dels drets del treballador i situacions de gran duresa laboral. És com si, de fet, els treballadors no fossin considerats persones.

Fins no fa gaire temps, la política d'immigració d'Alemanya estava organitzada entorn de la rotació de treballadors temporals. Aquest model, allí, mai va ser real i, tots aquells immigrants que havien arribat "temporalment" van acabar quedant-se.

Un filòsof alemany, Max Frisch, va treure aleshores una frase que ha esdevingut cèlebre fent referència a la incomoditat enfront aquells "nous alemanys" : "Volíem mà d'obra i van arribar persones"

5. HISTÒRIES MIGRATORIES

5.1. LA DIÀSPORA DEL POBLE HEBREU

La migració com identitat.

Imatge Nº 12 copiada de (Google)

El poble hebreu té un origen semític (com ho són els àrabs), fins que no van establir-se a la terra de Canaan (el que avui és Palestina) on esdevingueren agricultors, eren pastors nòmades. Com a poble, la seva és una història de migracions i exili, servituds i repressions.

La Bíblia, llibre pilar del cristianisme l'origen del qual es troba en la Torah dels jueus (la Torah són els cinc primers llibres de la Bíblia cristiana) no és més que una meditació sobre la difícil coexistència entre nomadisme i sedentarisme, l'exili perpetu del poble jueu.

En el llibre del Gènesi, Déu obliga a Abraham a partir de la seva ciutat d'Ur cap a Canaan (Palestina). Establert allí, ha de fugir un temps a Egipte degut a la gran sequera i fam que hi ha a la regió de Canaan.

Aquesta història es repeteix infinitament, essent un dels trets identitaris del poble jueu, el no ser d'en lloc, o el ser de tot arreu. Totes les famílies jueves, no importa on visquin avui, estan marcades per les migracions i l'exili:

I el senyor digué a Abraham: “Sàpigues que els teus descendents viuran com estrangers en un país que no és el seu, que seran sotmesos i oprimits durant quatre-cents anys” (Gènesi 15).

“(…) He sabut que el dia 1 de maig, aprofitant l’alegria de la primavera, els reis cristians han donat tres mesos de termini per abandonar els seus regnes als jueus que no es converteixin. Què s’emportaran aleshores: les seves cases i les seves terres? Carregaran les sinagogues, les tendes i els seus cavalls?” (Antonio GALA, El manuscrito carmesí, Editorial Planeta, Barcelona, 1988)

5.2. EMIGRACIÓ EUROPEA CAP AMÈRICA, SEGLES XIX I XX.

5.3 IMMIGRACIÓ A CATALUNYA, SEGLES XX I XXI.

La universalitat de les migracions

« El gran èxode europeu ha estat el moviment migratori més important de l’edat moderna i tal vegada el més gran de tota la història de la humanitat. » (ONU, Demographic yearbooks, 1953).

Fa un segle, nou de cada deu emigrants internacionals eren d’origen europeu.

Durant el segle XIX, i com a conseqüència dels profunds canvis provocats per la transició demogràfica (la mortalitat va baixar bruscament i va donar lloc a una gran pressió demogràfica i períodes de fam), moltes famílies europees van decidir d’intentar sortir a l’altre cantó de l’oceà, on creien que els esperaria una vida millor. Malgrat que no es pugui donar amb seguretat una xifra, es considera que, entre el 1821 i el 1960, prop de 60 milions d’europeus van marxar de les seves llars i els seus llocs d’origen amb el somni de “fer les Amèriques”.

El 65% de tots ells van emigrar a Estats Units i Canadà, la resta va anar a Amèrica llatina i el Carib, especialment a Argentina, Brasil, Cuba i Uruguai. En aquell temps, també, els immigrants europeus van patir en la seva pell el recel i l’odi cap a l’estranger.

Algunes dades per països revelen fins a quin punt el fenomen de l’emigració europea va marcar els països tan d’origen com de destí:

Entre 1846 i 1932 (en 86 anys) van emigrar 18 milions de britànics, 10 milions d’italians i gairebé 5 milions d’alemanys. D’espanyols, en van sortir més de 4 milions i mig.

Per altra banda, els països americans van rebre un gran nombre de persones, que van transformar per sempre més la seva fisonomia i la seva manera de fer.

En aquest període esmentat, Argentina va rebre més de 6 milions de persones, Brasil 4 milions i mig i les Antilles més d'un milió i mig.

Els Estats Units en van rebre més de 32 milions i Canadà més de 5 milions.

Pel què fa referència als espanyols, els principals països de destí van ser:

+ Abans de l'any 1900, Cuba.

+ A partir del 1901 Argentina, Cuba i, en tercer lloc, Brasil.

Per exemple, entre l'any 1911 i el 1920 (només 9 anys), més de 500.000 espanyols van emigrar a l'Argentina i, en el mateix període, gairebé 37.000 ho van fer cap a Cuba.

A Catalunya, a més de l'emigració econòmica a Amèrica, el segle XX va venir marcat especialment per dues grans onades migratòries. La primera, la dels exiliats republicans a França i a alguns països llatinoamericans com Mèxic, Argentina o Veneçuela i, la segona, la de l'arribada dels immigrants andalusos i aragonesos a partir dels anys 50.

5.4 EL MITE D'EL DORADO O L'ÈXIT OBLIGAT

La manipulació d'una idea d'Europa.

La globalització capitalista contemporània comporta una difusió a escala planetària d'una imatge de les societats anomenades occidentals (Unió Europea, Estats Units, Canadà, Japó i Austràlia) de comoditats materials i facilitats per a l'accés a productes de consum.

Els canals que transmeten aquest modus vivendi són els mitjans de comunicació massius (televvisions, premsa...), el cinema, Internet... També els turistes occidentals, cooperants i treballadors de les multinacionals quan viatgen als països de sud, que es poden gastar en pocs dies el que no guanyen diverses famílies locals juntes en un any.

Cal dir també que la imatge del model occidental no és només de consumisme, també ho és que és la terra dels drets humans, de l'estat de dret, de la democràcia, de la llibertat, la igualtat i la fraternitat.

Llavors el desengany dels immigrants pot ser doble, d'una banda, les dificultats que com a estrangers no occidentals tenen d'accedir a les comoditats d'Occident i, de l'altra, de no ser considerats ni tractats com un ciutadà més.

Sense oblidar que els emigrats que retornen de manera permanent o temporal als llocs d'origen transmeten informacions i mostren un èxit material i social que dona com a resultat que el referent de prestigi i de triomf socioeconòmic és l'emigrant, tot per dir que les migracions s'autoalimenten a si mateixes.

Poques persones saben, en els països d'origen, el preu que han de pagar els familiars que viuen i treballen a l'estranger per fer-los arribar diners cada mes.

L'any 2004, la Asociación Canaria Guineana Nimba, va editar un DVD sobre quina és la realitat de la immigració clandestina des d'Àfrica occidental.

Durant 17 minuts, testimonis directes explicaven la veritat: com aquestes persones havien sortit enganyades pensant que arribarien a les Canàries en vaixell, i no en pastera, com van passar gana, com les dones són sistemàticament violades per la policia marroquina del Sàhara occidental, com els passadors van tirar al mar sense escrúpols companys que no sabien nedar, etc.

Ni l'estat espanyol ni el govern de Canàries van voler finançar aquest DVD, que només va ser subvencionat per Guinea-Conakry, va ser traduït a 8 llengües africanes a més de a l'àrab, l'anglès, el francès i el castellà i va ser passat a les televisions públiques de Guinea Conakry, Guinea Bissau, Senegal, Côte d'Ivoire, Liberia i Sierra Leona.

5.5 DRAN BRAIN (FUGA DE CERVELLS)

La importància dels recursos humans.

S'entén com a fuga de cervells la marxa a l'estranger (Estats Units i Europa sobretot) dels professionals especialitzats (metges, informàtics, científics) més ben preparats originaris dels països en desenvolupament.

Níger, el país amb l'IDH (Índex de Desenvolupament Humà) més baix del món, tenia, l'any 2004, 21.000 metges treballant als Estats Units. De fet, es diu que hi ha més africans enginyers i científics als Estats Units que no pas en tot el continent africà.

La inseguretat laboral, la necessitat d'aportar uns recursos fixes i estables a la família, la manca d'oportunitats per a desenvolupar-se i créixer professionalment, els salaris baixíssims, fan que molts professionals, desenganyats pel que pensaven que podien aportar al seu país, o directament engegats pel que poden guanyar amb una emigració laboral, de ben segur exitosa, prefereixen desenvolupar-se professionalment a l'estranger, on són reconeguts en tots els aspectes pel seu treball especialitzat.

Evidentment, la pèrdua d'aquest capital humà, minva de manera radical les possibilitats de desenvolupament del país d'origen. Mentre que durant els cinc anys que van del 1985 al 1990 van emigrar 60.000 professionals africans, a partir de l'any 1990 la mitjana anual és de 20.000.

Actualment, s'estima que al Regne Unit hi ha uns 60.000 metges indis, i 35.000 als Estats Units.

La paradoxa de tot això és que els països més pobres destinen recursos apreciables a formar les persones que, més tard, no retornen els beneficis de l'educació a la societat que els ha vist créixer.

Per un país com l'Índia, el rol a jugar pels professionals és cabdal, ja que la implicació d'aquests (és a dir, el fet de no emigrar) seria molt positiva per millorar el potencial de l'economia del país en el marc de la promoció de les noves tecnologies.

El secretari de Ciència, Tecnologia i Innovació productiva del govern argentí definia molt clarament què genera la pèrdua d'aquest capital humà:

"No hay duda de que este éxodo de científicos constituye una fenomenal pérdida para nuestro país: perdemos la inversión que significó formar esa capacidad y la posibilidad de contar con los aportes de esta gente para contribuir al desarrollo nacional. (...)

La baja inversión total -pública y privada- que se destina a financiar la actividad científica y tecnológica provoca que nuestros investigadores perciban salarios entre diez y veinte veces más bajos que los que rigen en los países más desarrollados y deban trabajar con equipamiento e infraestructura que en muchos casos son obsoletos.

A lo anterior debe sumarse la existencia de agresivos esfuerzos por parte de los países más desarrollados para reclutar jóvenes científicos brillantes de todas partes del mundo; en la nueva "sociedad del conocimiento" es más valioso disponer de estas mentes que llevarse el producto de una mina de oro o parte del petróleo de un país". (Tulio del Bono, "La fuga de cerebros pone en riesgo el futuro", La Nación, 12 de noviembre de 2003)

"En el futur solament seran reeixits els pobles que entenguin com generar coneixements i com protegir-los; com buscar als joves que tinguin la capacitat de fer-ho i assegurar-se que es quedin al país. Les altres nacions es quedaran amb litorals bells, amb esglésies, amb mines, amb una història esplèndida; però probablement no es queden ni amb les mateixes banderes, ni amb les mateixes fronteres. I molt menys amb capacitat econòmica". Albert Einstein, 1940

5.6. MIGRACIONS FORÇADES

El refugi és un dret .

L'any 1951, els estats membres de les Nacions Unides van signar la Convenció de Ginebra sobre l'Estatut dels Refugiats. Aquesta convenció és un dels fonaments de l'anomenat "Dret Internacional Humanitari" i ha estat signada per la majoria de països del món.

Espanya no la va ratificar fins l'any 1978, en l'època de la transició democràtica. La Convenció assegura el dret de no devolució al país d'on és originària la persona perseguida, i vetlla per la seva protecció en el país d'acollida.

El text de la Convenció de Ginebra permet als estats on arriben els sol·licitants d'asil, d'interpretar lliurement la persecució a la que diuen estar sotmesos. Al considerar refugiada aquella persona que ha abandonat el seu país d'origen "degut a temors fundats de persecució per raons de raça, religió, nacionalitat, pertinença a determinat grup social o per les seves opinions polítiques", la Convenció de Ginebra està donant un criteri SUBJECTIU.

La gran majoria de vegades els refugiats no poden demostrar que són perseguits i, el més habitual és que els països deneguin l'estatut de refugiat a una bona part dels sol·licitants.

Una altra de les pràctiques que fan els estats d'arreu del món és no facilitar el procediment legal per als sol·licitants d'asil una vegada arriben a la frontera.

De fet, aquesta manera de fer, ja fa anys que és denunciada per advocats i ONGs, ja que sembla ser la pràctica habitual de les autoritats espanyoles en l'arribada de pasteres i cayucos al sud d'Espanya i a les Illes Canàries:

Encara que no coneixem les seves històries, a casa nostra també hi ha refugiats.

Imatge N° 13 Copiada de (Google

Imatge N° 14 Copiada de (Google)

5.7 LA TRACTA NEGRERA

Quan parlem de globalització actual cal tenir en compte que no és la primera. El sistema capitalista neix en part gràcies a una de les migracions forçades més importants de la història de la humanitat, la que va portar milions d'africans a Amèrica (entre 10 i 18 milions) com a esclaus entre els segles XV i XIX. El resultat d'aquesta migració forçada és la població d'origen africà que viu a Amèrica.

Imatge Nº 15 Copiada de (Google)

Però el tràfic de negres no és l'única migració forçada, ja que durant l'època colonial (segles XVIII-XIX) les metròpolis van obligar milions d'indígenes a migrar per treballar a les plantacions i mines que proveïen de matèries primeres les indústries europees.

En continents com Àfrica, milers de joves partien de zones com l'actual Burkina Faso o Mali per treballar a les plantacions de cacau o cafè de Costa d'Ivori, i aquest és l'origen que a finals dels seixanta el 30% de la població de Costa d'Ivori hagués nascut fora del país. O les migracions d'indis i pakistanesos a l'Àfrica Oriental, o de xinesos a Amèrica. I així trobaríem exemples per tot el món.

5.8 TRÀFIC DE PERSONES I NOVES FORMES DE L'ESCLAVATGE AL S.XXI

Noves formes De l'esclavatge al segle XXI

“Tràfic de persones” significa la captació, el transport i l'acollida de persones, recurrent a l'amenaça o a l'ús de la força o altres formes de coacció, així com a l'engany, amb finalitats d'explotació.

Aquesta explotació inclou, com a mínim, l'explotació de la prostitució aliena o bé altres formes d'explotació sexual, els treballs o serveis forçats, l'esclavitud, la servitud o l'extracció d'òrgans” (Protocol per Prevenir, Suprimir i Penalitzar el Tràfic de Persones, especialment de dones i nens, que complementa la Convenció de les Nacions Unides contra el Crim Organitzat i Transnacional) .

Des de final del 2002 a Bangladesh s'estan arreplegant noies de poble “fresques” per a la indústria del sexe de Dubai. Això es deu al fet que Bangladesh té fama de tenir un índex especialment baix de sida. Les noies arriben a Dubai amb visat de turista i les contracten per tres mesos. En comparació guanyen força diners, però la feina és molt intensa i terriblement arriscada, ja que han de mantenir relacions sexuals sense preservatiu amb la majoria de clients.

Per tal que les noies restin submises i suportin la feina que els obliguen fer, els seus caps els injecten drogues a diari. No hi ha cap control mèdic i se sap que s'utilitza la mateixa agulla per a diverses noies. Dubai és un lloc sofisticat. Cada tres mesos arriba d'un país pobre una nova remesa de noies “fresques” per substituir aquelles que han estat explotades fins la sacietat.

(Noves idees per gestionar les migracions. IEMed, Barcelona, 2006, p. 301-307)

Quan es parla de tràfic de persones, el continent asiàtic és el que mereix més l'atenció dels especialistes. Àsia és un continent en el qual nombrosos països no respecten els drets dels infants, això significa que les noies menors d'edat poden ser fàcilment víctimes d'explotació sexual. El turisme sexual és una activitat també força localitzada en certs països d'Àsia, com Tailàndia o Vietnam. A més, els principals països d'arribada de les migracions d'origen asiàtic són els països del Golf Pèrsic, on els immigrants no només no tenen drets com a persones, sinó que ni tan sols se'ls reconeix l'estatus d'immigrants.

A nivell europeu, segons l'Organització Internacional de les Migracions (OIM), anualment més de 500.000 dones, procedents de tots els països ex-socialistes, viatgen majoritàriament a Alemanya, Àustria i altres països europeus per exercir-hi la prostitució. La majoria d'elles, han estat víctimes d'engany i no saben quina

serà allí la seva feina real. Una vegada al país de destí, són explotades sexualment.

El tràfic de dones i nens amb finalitats sexuals no para de créixer degut als grans beneficis que comporta per a les màfies i els proxenetes.

No hem de confondre el tràfic de persones amb el contraban de persones. Mentre que el primer ve donat per unes xarxes criminals que busquen les seves pròpies víctimes, en el contraban de persones són els clients que busquen les xarxes mafioses. Aquestes són les que organitzen les rutes de viatge clandestines dels immigrants il·legals d'arreu del món.

El tràfic de persones (trafficking) i el contraban de persones (smuggling) són el tercer gran negoci mundial de l'actualitat, després del tràfic de drogues i el tràfic d'armes.

Aquestes víctimes del tràfic, s'afegeixen doncs al còmput dels nous esclaus del segle XXI. Es considera que avui, en el món, hi ha 200 milions de persones que pateixen situacions de semi-esclavitud (servitud forçada) o esclavitud. D'aquestes, 27 milions viuen en situació de servitud total.

Totes les estadístiques indiquen doncs que avui hi ha més persones vivint en situacions de quasi esclavitud i esclavitud que durant els llargs períodes històrics del tràfic d'esclaus.

En els països de l'Àfrica occidental i central (Sudan, Txad, Somàlia, Benín, Burkina Faso, Camerún, Costa d'Ivori, Gabon, Nigèria i Togo), s'estan donant pràctiques esclavistes. Si abans els més preuats eren els homes joves, avui són els nens les principals víctimes de l'esclavitud.

Treballen en el servei domèstic i en plantacions de cacau i cafè. En paraules de Salia Kanté, director de l'associació "Salvem als nens de Mali", "aquells que beuen cacau o cafè estan bevent la seva sang. És la sang de nens que no arriben als 10 anys".

L'abolició definitiva de l'esclavatge a Europa va ser proclamada l'any 1848. L'any 1974 l'ONU va crear dins de la Comissió de Drets Humans un grup de treball sobre les formes contemporànies de l'esclavitud.

Dit d'altra manera, l'ONU reconeixia amb aquest gest que a finals del segle XX, existia encara l'esclavitud al món. Per altra banda, l'associació anglesa Anti-Slavery International no ha parat mai la seva tasca des de la seva fundació l'any 1839.

A nivell mundial, hi ha països que practiquen encara l'esclavitud amb legitimitat (com Aràbia Saudí). A Mauritània, malgrat l'ordenança governamental de 1981, la tercera de la història d'aquest país d'abolició de l'esclavatge en tot el territori nacional, continuen les pràctiques esclavitzants, estimant de manera aproximada fins a 90.000 les persones en situació de submissió total.

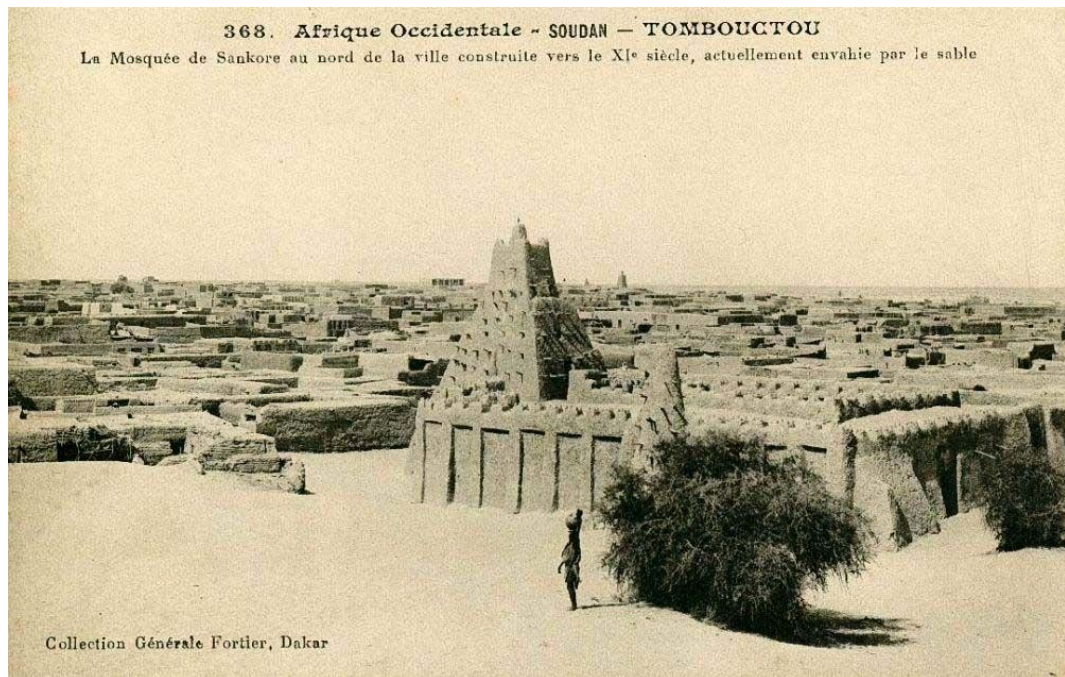

Imatge N° 16 Copiada de ((Wikipedia)).

Cèdula d'identificació personal o "carnet d'identitat" d'un esclau de color negre de 10 anys d'edat anomenat Benito Criollo, d'ofici serf i amb destinació a l'Havana.

6. LES CONSEQUÈNCIES DE LES MIGRACIONS

6.1 LES MIGRACIONS DEL SABER: LES BIBLIOTEQUES DE TUMBUCTÚ

Imatge N° 17 Copiada de (Google).

Vista de Tumbuctú amb la Madrasa de Sankore en primer pla. Batejada com "la ciutat dels 333 sants", alberga tombes i mausoleus dedicats a **santons** i erudits, la qual cosa ha suscitat sempre el rebuig dels radicals islàmics que s'oposen a qualsevol forma de culte que se separi del més estricte monoteisme

Els moviments humans com a generadors de coneixement. Igual que les persones, el saber viatja, es trasllada.

Durant el temps dels intercanvis transsaharians, en l'època de l'auge del comerç transsaharià que acaba al segle XV, van ser molts els manuscrits que, d'un costat a l'altre del Sàhara, van donar lloc a un pròsper comerç en què el saber era la mercaderia més preuada.

El desert no va significar aleshores cap obstacle infranquejable per a la connexió i l'intercanvi cultural entre el nord i el sud del Sàhara, entre el Magrib i els països àrabs amb el Sahel, entre Europa i l'Àfrica subsahariana. Les "migracions del saber" van acompanyar els homes d'aleshores nodrint-los de coneixement.

La “ciutat inaccessible” que va fascinar a tants exploradors, Tumbuctú, és avui una bonica ciutat de sorra amenaçada pel desert que avança inevitablement any rere any. Fundada en el segle XI per tuaregs, la ciutat es va imposar com un centre de comerç indispensable en les transaccions comercials entre el Sahel i el Magrib. Les mercaderies més preuades transitaven quotidianament per la ciutat: la sal, l’or i els esclaus.

Mentrestant, mercaders àrabs i perses conviuen amb viatgers i filòsofs musulmans decidits a convertir les poblacions locals.

Juntament amb les grans ciutats de la regió, Tumbuctú va ser un dels principals centres d’una efervescent civilització islamósudanesa la memòria de la qual encara es manté viva en bona part gràcies a l’herència escrita de les biblioteques privades de Tumbuctú, que són heretades de pares a fills i que contenen obres antiquíssimes, d’a partir del segle XI algunes d’elles.

Les ciutats del comerç rebien amb gran entusiasme notícies i relats d’altres indrets. A Tumbuctú els copistes es beneficiaven d’un gran reconeixement social. Es comenta que les famílies de la ciutat rivalitzaven entre elles per obtenir els més bonics manuscrits.

A més d’aquests, existeix a Tumbuctú un gran nombre d’obres de tipus filosòfic, jurídic i religiós constituït per les transcripcions de les conferències fetes a la ciutat pels ulemes (teòlegs musulmans) i altres savis.

El Rescat Gran a Timbuctu James Romm 14 de juliol 2016 . Assumpte: Els Bibliotecaris d’Ase Roí de Timbuctu: I La seva Raça per Salvar el Món La majoria de Manuscrits Preciosos per Joshua Piquen. Imatge N° 18 Copiada de (Google).

Aquestes transcripcions van ser fetes sobre escorça d'arbre, omòplats de camells, sobre pell de xai o sobre paper. També hi ha nombroses obres de temes tan diversos com el curs dels planetes, la tonalitat de les cordes d'un instrument de música, la qualitat dels teixits i les propietats de la nou de cola. També s'hi troben actes jurídiques sobre la vida dels jueus i renegats de Tumbuctú, sobre la venda i alliberament d'esclaus, les fluctuacions del mercat de la sal, de les espècies i de l'or, etc.

“Hi ha en una d'aquestes muntanyes més fredes, una tribu anomenada Mestasa que té copiar llibres, amb la més bella cal·ligrafia, com activitat principal. Copien un gran nombre de llibres i els venen al Magrib o a altres llocs. Un vell comerciant genovès resident a Fès, Tomaso deMarino, que s'havia afegit a la nostra caravana, i amb qui tenia freqüents converses, va comprar en un sol poble un centenar d'aquests llibres, admirablement cal·ligrafiats i relligats encuir.

Em va explicar que els ulemes i els alts personatges del país dels Negres en compraven molts, i que es tractava d'un comerç molt lucratiu.” (Amin Maalouf, Lleó l'Àfrica, J. C. Lattès, París, 1986, p. 156)

El llegat bibliogràfic de Tumbuctú demostra una vegada més la profunditat espiritual de l'Àfrica precolonial i el dinamisme intel·lectual de la regió, tantes vegades oblidat i ignorat. La dinàmica comercial pròpia de la zona, va permetre l'obertura intel·lectual i demostra fins a quin punt comerç i saber anaven units.

BBC World Service (22 agosto 2016)

Imatge N° 19 Copiada de (Google)

La col·lecció principal de la ciutat conté més de 40.000 objectes, alguns dels quals es remunten al segle X. Es troba en l'Institut Ahmed **Baba** d'Alts Estudis i Recerca Islàmica. Foto: Manuel Toledo.

6.2 L'EMIGRACIÓ I DESENVOLUPAMENT DEL PAÏSOS

Generalment l'emigració és un dels elements que està present en els processos de desenvolupament capitalista, perquè permet alleugerir l'excés de mà d'obra, però també perquè els emigrants participen del desenvolupament del seus llocs d'origen a partir de les remeses i els coneixements que adquireixen en els països d'emigració.

Es calcula que a principis del anys setanta les remeses dels emigrants espanyols significaven el 3% del PIB i el 15% de la formació bruta de capital. La importància de les remeses és cada vegada més gran per a les societats d'origen.

Les remeses oficials van pujar a prop de 150.000 milions de dòlars l'any 2004 i les no oficials (que no passen pel sistema bancari) podien ser d'uns 300.000 milions. Aquestes transferències representen aproximadament el triple del valor de l'ajuda oficial al desenvolupament.

El valor de les remeses ens permet aproximar-nos a la dimensió global de les migracions i més integrada de les persones que hi participen, ja que moltes vegades des de les societats receptores apliquem una percepció limitada del migrant. Ja afirmava Abdelmalek Sayad que un dels dèficits que certs sectors de la societat receptora (catalana, espanyola i europea) presenten en l'anàlisi dels actuals processos migratoris és la dificultat per reconèixer la doble dimensió del migrant com aquella persona que reuneix dues identitats territorials al mateix temps, la d'emigrant i la d'immigrant.

Les relacions històriques adrecen les migracions.

Un cop el migrant surt de casa seva, cap on dirigeix les seves passes? En la presa de decisions hi influeixen els coneixements previs sobre el possible lloc d'arribada, que té com a objectiu donar una certa seguretat, on el suposadament conegut és l'atractiu.

Per exemple, els contactes colonials són fonamentals per entendre per què els ex colonitzats marxen cap a les ex metròpolis. Així, els llatinoamericans tendeixen cap a Espanya, els de l'Àfrica francòfona cap a França o els de Surinam cap a Holanda, etc.

També els contactes previs entre els punts de sortida i arribada canalitzen, i fins i tot estimulen, les migracions, com afirma Sassen referint-se als Estats Units: "Els esforços per obrir la pròpia economia, però també la d'altres estats, al flux de

capital, mercaderies, serveis i tecnologia van crear les condicions que porten la gent a emigrar i van provocar el sorgiment de vincles entre els EUA i els altres estats que després servirien de ponts per a l'emigració" (Sassen, 1994:53).

Fins i tot els propis conflictes armats estableixen aquests ponts pels quals després circulen els migrants, i alguns exemples serien la intervenció dels EUA a Corea i l'augment de la migració coreana a Nord-americà a partir de llavors. I en la mateixa línia podríem cercar la relació que segurament existeix entre l'expansió de multinacionals espanyoles per Amèrica Llatina i el creixement de l'emigració boliviana, argentina, colombiana cap a l'Estat espanyol.

El perfil de les persones que aconsegueixen arribar a la Unió Europea, els Estats Units, el Canadà, Japó o Austràlia és un de ben concret: persona jove, amb estudis (cada dia el nivell de formació en origen és més elevat, fins i tot superior de mitjana al de la societat receptora), amb experiència laboral i amb un esperit emprenedor, de superació i sacrifici, algú que ha passat dos o més anys travessant deserts i oceans ha de comptar amb una motivació molt alta.

6.3 CODESENVOLUPAMENT

L'oportunitat d'aprofitar el capital humà de la immigració.

El codesenvolupament és "una proposta per a integrar immigració i desenvolupament de manera que els dos països, el d'origen i el d'acollida, puguin beneficiar-se dels fluxos migratoris. O sigui, és una forma de relació consensuada entre dos països, d'aquesta manera l'aportació dels immigrants al país d'acollida no es tradueix en una pèrdua per al país d'origen" (Sami Naïr, impulsor del concepte de Codesenvolupament)

És a dir, codesenvolupament és facilitar als immigrants la relació constructiva amb el seu país d'origen. Amb la col·laboració i la implicació de la societat d'acollida, es creen programes de desenvolupament i intercanvi amb el país de l'immigrant. D'aquesta manera, hi surt guanyant tothom: l'immigrant perquè no trenca de manera dramàtica amb la seva terra natal, la societat d'acollida perquè, a l'implicar-se en els projectes, aprèn més dels seus propis immigrants, i la societat d'origen perquè es creen programes de desenvolupament a la seva mesura, pensats per aquells que coneixen de manera real el país.

El codesenvolupament no és possible si:

+ No hi ha una integració real dels immigrants, ja que aquests no poden trobar aleshores la complicitat de la societat d'acollida.

+ No hi ha una xarxa de col·laboradors i persones implicades en el país d'origen, per això és important que els projectes siguin realistes, que toquin problemes reals i que tinguin solucions possibles.

+ No hi ha una sensibilització, tan d'un costat com de l'altre. Per part de la societat d'acollida per solidaritzar-se amb una realitat llunyana, per part de la societat d'origen de l'immigrant és indispensable que cregui en el projecte i que entengui que també hi ha solucions possibles a casa seva, que no cal sempre emigrar perquè les coses millorin.

Imatge Nº 20 Copiada de (Google)

Imatge Nº 21 Copiada de (Google)

6.4. LA SÍNDROME D'ULISSES

Imatge N° 22 Copiada de (Google)

El mal d'ànima del sense papers. Ser abd a Líbia:

Líbia, país poc poblat i ric pels seus recursos petrolífers, és un dels països que recull més immigració interna africana. Molts homes hi van per treballar-hi i malviure-hi tres o quatre anys per tornar després a casa seva amb alguns diners.

És prou coneguda la situació de precarietat total i de marginació extrema en la que viuen milers de subsaharians en aquest país.

Darrerament, les expulsions massives i les reclusions en camps amagats al sud del país, on els interceptats viuen en condicions absolutament infrahumanes, contrasten amb els viatges, molts d'ell sense retorn, de centenars d'africans apilonats en camions.

El flux constant de persones cap a Líbia no va destapar-se internacionalment fins que el maig de 2001 es va mediatitzar el descobriment d'un camió que s'havia perdut enmig de la ruta transsahariana entre Níger i Líbia amb 140 cossos dissecats.

Estimacions oficioses consideren que hi ha aproximadament un milió i mig d'africans subsaharians a Líbia. La vida allí és per regla general molt dura degut a la gran hostilitat dels autòctons cap els negres en general. Aquests es fan anomenar directament amb la paraula abd, que significa esclau.

L'estratègia de la gran part d'immigrants és treballar dur i suportar les hostilitats el temps necessari per estalviar el suficient i tornar amb els seus.

Milers de nigerins, txadians i sudanesos, però també nigerians i ghanesos, fan aquest camí d'anada i tornada. Les experiències que expliquen els que han viscut allí són terribles.

La radicalitat de la situació dels immigrants a Líbia no ha de menystenir la precarietat de la situació de molts immigrants, en la seva majoria no regularitzats, a casa nostra.

El psiquiatra Joseba Achótegui ha creat una nova definició de síndrome post-traumàtica, l'anomenada Síndrome d'Ulisses. Agafant com a referent la figura del viatger grec, ha volgut així caracteritzar els diferents malestars psicològics de molts immigrants que han patit situacions d'extrem estrés i perillositat.

Aquesta síndrome es caracteritza pels següents aspectes:

1- El dol per la família, la sensació de soledat i de separació dels seus. Això es dona especialment en aquelles persones que no poden anar al seu país a visitar els seus fills, els pares malalts, els amics o la parella per problemes de papers o per falta de mitjans econòmics.

2- La sensació de desesperança i fracàs per les dificultats de regularització, per trobar feina o per estar essent explotat o explotada. Algunes persones, a més, han de lluitar pel dia a dia ja que no tenen un lloc propi: on dutxar-se, on dormir, on menjar.

3- La por pels perills físics, els que ja s'han viscut (pasteres, travessia del desert, viatges clandestins en camió) i pels que podrien arribar.

Tot aquest conjunt de circumstàncies psicològiques fa que la persona tingui problemes d'insomni, migranyes, ansietat, irritabilitat, pèrdua del sentit de l'orientació, fatiga crònica, etc.

La gran diferència amb les depressions clíniques típiques, és que aquestes persones no tenen impulsos suïcides i que, malgrat el malestar múltiple, tenen ganes de fer coses i de millorar la seva situació.

Molts "sense papers" viuen en situació constant de terror, poden ser detinguts en qualsevol moment i això significaria que tot l'esforç sobrehumà que han fet fins aleshores se'n vagi en orris. A més, la certesa que, sense papers, és impossible fer venir la pròpia família, incrementa el gran sentiment de soledat i desemparament.

“Quan medito sobre els meus viatges a través del món tinc la impressió que les fronteres i els fronts, els perills i les penes pròpies d'aquests moments erràtics han suscitat en mi menys inquietuds que l'enigma, sempre present, de saber com anirà cada nou encontre amb els altres, amb aquests estrangers que vaig trobant al llarg del meu camí.”

Ryszard Kapuscinski (2006)

Imatge N° 23 Copiada de (Google)

Complementarem aquesta tasca afeixin algunes parts de l'informe que indiquem a continuació, per ampliar dades ja conegudes i força actuals. L'informe és molt més ampli i complet. Només inclourem uns quants apartats, ja que la seva amplitud i complexitat faria massa llarg aquest treball.

SIGLES I ACRÒNIMS (Utilitzats dins les dades del Informe 2018 CEAR)

ACNUR: Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados.

AI: Amnistía Internacional.

CAR: Centros de Acogida a Refugiados, gestionados directamente por el Ministerio de Empleo y Seguridad Social.

CETI: Centro de Estancia Temporal de Inmigrantes. Dependen del Ministerio de Empleo y Seguridad Social. Existen dos: uno en Ceuta y uno en Melilla.

CIAR: Comisión Interministerial de Asilo y Refugio. Está integrada por los Ministerios del Interior, Empleo y Seguridad Social, Justicia y Asuntos Exteriores y Cooperación y un representante del ACNUR como invitado. Propone las resoluciones que debe firmar el ministro del Interior sobre la concesión o denegación del estatuto de refugiado y las otras formas de protección internacional.

CIE: Centro de Internamiento de Extranjeros. Dependen del Ministerio del Interior.

ECRE: siglas inglesas del Consejo Europeo de Refugiados y Exiliados, que agrupa a 87 organizaciones de defensa de los refugiados, entre ellas

CEAR. FRONTEX: Agencia europea para el control de las fronteras exteriores de la Unión Europea.

ONU: Naciones Unidas.

OIM: Organización Internacional para las Migraciones.

SECA: Sistema Europeo Común de Asilo.

TEDH: Tribunal Europeo de Derechos Humanos.

UE: Unión Europea.

UNRWA: siglas inglesas de la Agencia de Naciones Unidas para los Refugiados de Palestina en Oriente Próximo. Bajo su protección quedan las personas cuyo lugar de residencia era Palestina entre junio de 1946 y mayo de 1948 y que perdieron sus casas y medios de vida debido al conflicto árabe-israelí de 1948, así como sus descendientes.

10. INFORME 2018 DE LA COMISSIÓ ESPANYOLA D'AJUDA AL REFUGIAT

La comissió espanyola d'ajuda al refugiat (cear) és una organització no governamental fundada en 1979, d'acció voluntària i humanitària, independent i plural. està inspirada per un profund sentit ètic i pels valors de justícia, solidaritat, llibertat i igualtat. la defensa d'aquests principis constitueix el seu principal patrimoni, enforteix i inspira totes les seves actuacions i és la motivació essencial del seu treball i la seva existència. Les seves característiques són:

- és una organització de vocació global perquè, encara que treballa sobretot en, Espanya la seva actuació es projecta cap a tots els llocs on existeixen persones refugiades, abordant les causes que generen els desplaçaments forçats de població.
- és una organització de la societat civil pel seu origen, les seves finalitats i la seva voluntat de treballar juntament amb la ciutadania en la defensa dels seus objectius fonamentals són la defensa i la protecció del dret d'asil i dels drets de les persones refugiades i desplaçades. Cear assumeix també la defensa i la protecció dels qui arriben al nostre país en situació de vulnerabilitat o són apàtrides.

Tota la informació exposada fins el capítol 16 Ha sigut extreta del informe de CEAR 2018.

11. LES PERSONES REFUGIADES A ESPANYA I EUROPA

12. EL MAJOR ÈXODE MAI REGISTRAT

Vivim el moment de la Història en què existeixen més persones desplaçades de manera forçada a conseqüència de les guerres, les situacions de violència generalitzada i les violacions sistemàtiques dels drets humans: a 30 de juny de 2017, més de 70 milions de persones havien abandonat forçosament les seves llars, segons les dades de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR). És el major èxode mai registrat i, com s'analitza al llarg d'aquest capítol, s'explica tant per la complexitat de conflictes de llarguíssima durada (Palestina, Colòmbia o Afganistan), com per uns altres més recents (Síria, Sudan del Sud, República Democràtica del Congo o Myanmar).

Un any més, són els països més empobrits els que atenen un major nombre de persones refugiades: només Turquia acull a més persones necessitades de protecció internacional que els 28 països de la Unió Europea.

Aquests moviments migratoris es desenvolupen en condicions de greu risc i desprotecció a conseqüència de les polítiques d'impermeabilització de fronteres adoptades pels països i regions enriquides, com la UE, que ha convertit la travessia del Mediterrani en la ruta migratòria més perillosa del planeta.

MÉS DE SETANTA MILIONS DE PERSONES DESPLAÇADES DE MANERA FORÇADA.

Segons les dades globals de l'ACNUR més recents al tancament d'aquest informe, a la fi de 2016, 65,6 milions de persones havien hagut d'abandonar les seves llars a causa de la persecució, els conflictes, la violència o les violacions dels drets humans¹. D'elles, 22,5 milions eren persones refugiades: 17,2 milions estaven sota el mandat de l'ACNUR i 5,3 milions eren persones refugiades palestines registrades per la UNRWA.

Altres 40,3 milions eren persones desplaçades dins de les fronteres dels seus països d'origen i 2,8 milions eren sol·licitants de protecció internacional. A més, segons les dades recaptades i transmeses pels governs, 3,2 milions d'apàtrides

vivien en 75 països, encara que l'ACNUR estima que podria haver-hi fins a 10 milions.

Totes aquestes xifres, en el seu conjunt, descriuen la magnitud del major èxode registrat mai i que no deixa de créixer: segons l'Alt Comissionat, entre l'1 de gener i el 30 de juny de 2017 el nombre de persones refugiades en el món va augmentar en 1,9 milions i el de desplaçades internes en 4,6 milions.

A finals de 2016, tres països sumaven el 55% de les persones refugiades: Síria (5,5 milions), Afganistan (2,5 milions) i Sudan del Sud (1,4 milions). Per part seva, Colòmbia (7,4 milions), Síria (6,3 milions) i l'Iraq (3,6 milions) eren els més afectats pel desplaçament intern. Turquia era el país que acollia a un major nombre de persones refugiades, 2,9 milions, seguit de Pakistan (1,4 milions), Líban (1 milió), Iran (979.400), Uganda (940.800) i Etiòpia (791.600). Líban, amb al voltant d'una persona refugiada per cada sis autòctones, era el que atenia un major número en comparació amb la seva població, juntament amb Jordània (1 per cada 11) i Turquia (1 per cada 28).

Les regions més empobrides van continuar assumint, un any més, una responsabilitat desproporcionada en l'acolliment de les persones refugiades: el 84% del total.

Nou dels primers deu països d'acolliment estaven en regions empobrides, segons la classificació de la Divisió d'Estadística de l'ONU.

El 51% de les persones refugiades eren menors de 18 anys. Els nens i nenes no acompanyats (en la seva majoria originaris de Síria i Afganistan) van presentar al voltant de 75.000 sol·licituds d'asil en 70 països, gairebé la meitat d'elles només a Alemanya (35.900). Els països considerats menys desenvolupats donaven asil a una proporció creixent: el 28% del total mundial (4,9 milions).

Quant al desplaçament intern, en el primer semestre de 2017 la República Democràtica del Congo va ser el país que va reportar un major nombre de noves persones desplaçades (1.765.700), seguida de l'Iraq (984.600), Filipines (420.600), Sudan del Sud (413.300), Iemen (352.000) i Afganistan (194.600).

Aquests desplaçaments es realitzen habitualment en condicions de greu risc per a la vida i integritat dels qui es veuen obligats a fugir. Un any més, al llarg de 2017 milers de persones van morir en les rutes migratòries, principalment per via marítima (6.163). D'elles, almenys 3.139 van morir en el Mediterrani. Encara que aquestes xifres són inferiors a les de 2016 (5.143 persones mortes al Mediterrani) i 2015 (3.784), descriuen una tragèdia inadmissible i que encara no

té fi. Segons la OIM, entre l'1 de gener i l'11 de maig de 2018, 619 persones han mort en les rutes del Mediterrani, principalment cap a Espanya, Itàlia i Grècia.

13. EL DRET D'ASIL A LA UNIÓ EUROPEA

Al llarg de 2017, la política de migració i asil es va convertir en un dels grans esculls de les negociacions que defineixen l'agenda de la Unió Europea.

Al setembre de 2017, es va complir el termini marcat en els compromisos de re-assentament i reubicació, amb un sonor fracàs respecte als objectius que els governs dels Estats membres van assumir en 2015.

A Grècia, milers de persones van ser confinades en els camps de cinc illes de l'Egeu mentre esperen la tramitació i resolució del seu expedient.

La difusió de notícies falses i de la utilització de diferents eines de propaganda es fomenten el racisme i la xenofòbia en Internet, amb les persones refugiades situades en el centre de la diana.

Durant 2017, l'enfocament d'externalització de fronteres i retorn va orientar les polítiques comunitàries de migració i asil i, a conseqüència d'això, la perillositat de les rutes cap a Europa s'ha incrementat encara més. Milers de persones van quedar atrapades en països de trànsit on no es respecten els seus drets humans i unes altres milers van morir al Mediterrani, que continua sent la ruta migratòria més mortal del món. Al seu torn, les fronteres europees, convertides en terra de ningú i en espais de negació de drets, continuen sent l'escenari de greus violacions dels drets humans, en particular del dret d'asil.

Aquesta situació es veu agreujada per la creixent criminalització de les persones migrants i refugiades i de els qui defensen els seus drets. Una alarmant ona de racisme i xenofòbia se cern sobre l'Europa de la solidaritat i els drets humans.

13.1 EL DRET D'ASIL A ESPANYA

En 2017, Espanya va rebre a més sol·licitants de protecció internacional que cap altre any, 31.120, i va concedir l'estatut de refugiat a 595 persones, encara que va denegar la protecció al 65% de les persones l'expedient de les quals va resoldre. Però al mateix temps, com va assenyalar el Defensor del Poble, l'Oficina d'Asil i Refugi del Ministeri de l'Interior està totalment col·lapsada: a finals de febrer de 2018, 42.025 persones esperaven la resolució de la seva sol·licitud.

La situació en la davantera sud tampoc va millorar.

Espanya va ser el tercer país de la Unió Europea amb un major nombre d'arribades de persones migrants i refugiades a través del Mediterrani, després

d'Itàlia i Grècia. No obstant això, la resposta en la gestió de les arribades va estar caracteritzada per la improvisació i la falta de coordinació.

Quant a Ceuta i Melilla, de nou es va sobrepassar la capacitat dels CETI van continuar les anomenades “devolucions en calenta” i, malgrat la jurisprudència dels últims anys, va persistir la prohibició que les persones sol·licitants de protecció internacional poguessin traslladar-se a la Península després de l'admissió a tràmit de la seva sol·licitud, i la impunitat continua planejant

14. LA CRIMINALITZACIÓ DELS DEFENSORS DELS DRETS DE LES PERSONES MIGRANTS I REFUGIADES

Durant 2017, es va registrar una alarmant tendència a la criminalització de la solidaritat i la defensa dels drets de les persones migrants i refugiades a escala global i sobretot a Europa, un fenomen que oblida l'obligació dels Estats, a partir dels seus compromisos en matèria de Dret Internacional, de protegir i promoure els drets dels defensors de les persones migrants i refugiades.

Tal com ha assenyalat el Relator Especial de Nacions Unides sobre la Situació dels Defensors de Drets Humans en el seu recent informe, es tracta d'un context de restriccions sense precedents, en el qual aquestes persones sofreixen amenaces, agressions, denúncies en el discurs públic i criminalització, i han vist retallat el dret a defensar els seus propis drets.

Les seves protestes respecte a la resposta donada en alguns Estats han rebut, en molts casos, la repressió violenta per part de la policia. Mostra d'aquesta creixent criminalització són els casos en què s'ha detingut i acusat de tràfic de persones a defensors que realitzen labors de rescat de persones migrants i per tant, refugiades en el mar.

Font: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G18/008/54/PDF/G1800854.pdf?OpenElement>

Imatge N° 24 Copiada de (Google)

15. NOTÍCIES FALSES I EINES DE PROPAGANDA PER A FOMENTAR EL RACISME EN INTERNET.

“Una mentida és com una bola de neu; com més roda, més gran es torna” Martín Luter

Gener de 2016. Any Nou. Colònia. La ciutat alemanya s'aixeca commocionada davant una onada d'agressions sexuals sense precedents coneguts. La majoria de mitjans informen que després d'aquests actes abominables hi ha fins a mil homes ben organitzats, molts d'ells refugiats. 15 de febrer de 2016: una notícia desmenteix aquesta informació i reconeix que els atacants ni eren milers, ni la majoria eren refugiats. De fet, només tres sol·licitants d'asil estaven entre els cinquanta-vuit sospitosos després de les perquisicions de la policia.

Però el mal ja estava fet i va suposar un canvi radical en l'enfocament cap a les persones refugiades.

Font: “Els efectes d'acusar refugiats d'abusos en Colònia: ‘La por ha calat’”: https://www.eldiario.es/desalambre/efectos-refugiados-abusos-colonia-calado_0_486102087.html

Desinformació, intoxicació, propaganda, manipulacions, “posverdad”... múltiples formes per a denominar-les. Ana García Juanatey, de l'Observatori Proxi, prefereix parlar de “desordre informatiu”, ja que el problema va més enllà dels bulos o de les notícies falses: “Vivim en entorns informatius en els quals circula molta informació de mala qualitat, abunda la propaganda amb continguts discriminatoris”.

Les informacions falses relatives a persones migrants més compartides són aquelles que els relacionen amb actes criminals (30%), beneficis socials (20%) i la sensació d'invasió (19%)¹⁷⁹. “En el cas de les persones refugiades s'ha tractat de deshumanitzar-les per a donar la sensació de que no són dels nostres”, ressalta Juan Soto Ivars, periodista i autor del llibre *Cremen les xarxes* (Ed. Debat, 2017). Una opinió amb la qual coincideix la plataforma Stop Rumors que impulsa l'ONG Andalusia Acull: “Aquesta deshumanització els despulla dels seus drets fonamentals per a gran part de la societat”.

Imatges Nº 25 i 26 Copiades de (Google)

16. L'HORIZZÓ DEL PROCÉS D'INCLUSIÓ.

Imatge N° 27 Copiada de (Google)

La inclusió social és un procés bidireccional en el qual influeixen tant les eines i capacitats de la persona protagonista, com el context i l'esforç de la societat d'acolliment per a remoure obstacles i afavorir-la.

Dins del programa integral d'asil del Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social, el Sistema d'Acolliment i Integració per a persones sol·licitants d'asil i refugiades és un suport determinant en el procés d'inclusió, perquè contribueix a l'enfortiment de les eines amb les quals compten les persones i els presta un suport professional, proporcionant-los informació i coneixement del context del país d'acolliment.

No obstant això, la participació en el programa és limitada en el temps (entre divuit i vint-i-quatre mesos en aquells casos de situació de greu vulnerabilitat) i és important destacar què succeeix quan finalitza, ressaltant com influeix la situació econòmic-laboral de la comunitat autònoma on la persona desenvolupa el procés d'inclusió i quins suports, programes o prestacions ofereix cada comunitat a les persones sol·licitants o beneficiàries de protecció internacional per a afavorir el seu pas definitiu cap a l'autonomia.

En el moment d'assignar una plaça d'acolliment en el **SAI** (la porta d'ingrés més habitual al programa), la falta de disponibilitat de places suficients per a donar resposta a la demanda existent impedeix que es tingui en compte la preferència de la persona quant a la província on serà acollida, obviant l'existència de xarxes familiars o socials o si la persona ja havia iniciat un procés d'inclusió en un territori. En aquests casos es produeix un nou desarrelament, especialment en el

cas de famílies amb nens i nenes que sofreixen una interrupció del seu procés d'inclusió en l'àmbit educatiu en haver de traslladar-se de província per a acceptar la plaça d'acolliment.

L'aprenentatge de l'idioma és una altra de les eines determinants en el procés d'inclusió. En aquest sentit, s'ha posat en marxa un servei transversal que s'ofereix des de l'entrada de les persones en el programa a través d'un treball especialitzat amb una àmplia oferta de classes, nivells adaptats i activitats complementàries, la qual cosa permet a les persones adquirir competències lingüístiques per a afavorir la seva inclusió. No obstant això, per a aconseguir un nivell elevat que permeti accedir al mercat laboral es necessita més temps del previst en el programa (divuit o vint-i-quatre mesos).

En resum, un cop finalitzat aquest itinerari, l'horitzó de la inclusió de les persones sol·licitants de protecció internacional està condicionat per l'alternança entre feines temporals en sectors altament precaritzats, ajudes municipals d'emergència, accés a bancs d'aliments i a la renda bàsica en algunes comunitats autònomes. No obstant això, resulta frustrant que no s'aconsegueixi l'objectiu de la inclusió després de la inversió econòmica realitzada, l'esforç professional dels tècnics i entitats i sobretot la implicació d'aquestes persones.

Cal aprofundir i assenyalar també la falta de mesures concretes per afavorir una inclusió efectiva per part dels recursos públics de les diferents comunitats autònomes i ajuntaments, amb especial èmfasi en l'accés i el manteniment de l'habitatge i en mesures concretes per aconseguir un lloc de treball.

Imatge N° 28 copiada de(.images.search.yahoo.com)

16.1 OPINIONS D'EXPERTS SOBRE LA INCLUSIÓ

Afegirem opinions actuals de persones reconegudes dins del món de les ciències econòmiques i la geografia humana.

OPINIÓ - 11 març 2018 2 h. L'ECONÒMIC

FRANCESC GRANELL-

CATEDRÀTIC EMÈRIT D'ORGANITZACIÓ ECONÒMICA INTERNACIONAL. MEMBRE DE LA REIAL ACADÈMIA DE CIÈNCIES ECONÒMIQUES I FINANCERES D'ESPANYA. CREU DE SANT JORDI

Els dies 20 a 23 de febrer de 2018 la seu novaiorquesa de les Nacions Unides va acollir la primera ronda de preparacions del que ha de ser la Primera Conferència de les Nacions Unides sobre les Migracions i que, d'acord amb l'iniciat per l'Assemblea General de les Nacions Unides a Nova York el 19 de setembre de 2016, se celebrarà al Marroc al desembre d'aquest any per tal de signar un pacte global per una migració segura, regular i ordenada.

El tema dels migrants, els refugiats i els desplaçats no és nou i les Nacions Unides van començar a ocupar-se'n a la fi de la Segona Guerra Mundial, en què es comptabilitzaven uns 11 milions de refugiats i desplaçats a Europa. En aquell moment es va crear l'Alt Secretariat de les Nacions Unides pels Refugiats i al 1951, l'Organització Mundial per les Migracions.

Des de llavors el nombre de migrants i de refugiats no ha parat de créixer per catàstrofes naturals o generades per guerres, cops d'estat i d'altres. D'acord amb les Nacions Unides al 2015 al món existien 22 milions de refugiats i 250 milions de migrants que significaven un 3,4% de la població mundial, amb un increment des de l'any 2000 del 49%.

Aquest creixement i la situació crítica d'una sèrie de països d'acollida, com és el cas de Turquia amb 22 milions de persones, Pakistan amb 1,5 milions, Líban amb 1 milió i Iran amb un altre milió, ha fet que el problema dels migrants ja no és només el problema dels països de l'Europa rica que rep emigrants provinents de països o de regions pobres de la mateixa Europa.

Però si ara les Nacions Unides s'han decidit a abordar el tema és perquè a les migracions se'ls reconeix elements positius d'impuls econòmic i social com és la seva contribució al creixement sostenible, la disminució de les desigualtats i la

connexió entre societats diverses. però se'ls reconeix també impactes negatius com la creació de tensions polítiques, socials i culturals i de tragèdies humanes.

FRANCESC GRANELL - - 14 abril 2019 2.00 h

El dilluns 1 d'abril la Generalitat va organitzar una reunió en què tots els partits polítics van pactar no utilitzar la qüestió migratòria en la batalla electoral el dia següent que el papa Francesc acordés una entrevista a Jordi Évole en què va invitar a la solidaritat i a evitar la xenofòbia de què fins i tot fan gala alguns partits polítics nacionalistes i populistes.

I si tot això lliga amb la qüestió migratòria cal també recordar que una part de les desavinences a la Unió Europea actual lliga amb les discrepàncies entre els governs europeus respecte al tracte a donar als refugiats i als immigrants. Tampoc és sobrer recordar que un dels motius del Brexit té arrels en el refús del Regne Unit d'acceptar l'arribada d'immigrants d'altres països.

Si fins a la Primera Guerra Mundial, esclatada el 1914, la gent circulava pel món lliurement i les estadístiques ens diuen que 50 milions d'europaus van anar a trobar feina als països americans que llavors estaven en plena expansió. Molt lluny, doncs, del que proposa el president Donald Trump, entestat –en contra del propi Congrés- a construir un mur a la frontera mexicana.

Aquest aspecte internacional de les migracions està en primera plana els últims anys com a conseqüència de les guerres derivades de la Primavera Àrab, sobretot a Líbia i Síria. I també per l'impacte mediàtic que s'ha produït com a conseqüència dels morts registrats a la Mediterrània pels naufragis o, inclús, per les barreres introduïdes per certs països en contra dels immigrants, malgrat que algunes administracions s'han fixat que Europa necessita els immigrants joves per contrarestar la manca de creixement vegetatiu de la població.

Progrés tecnològic.

La desacceleració de l'economia i el progrés tecnològic que fa menys necessària la mà d'obra no qualificada han creat la idea que els immigrants augmenten les xifres d'atur, fet que no fa fàcil aconseguir les polítiques d'integració dels immigrants amb les comunitats autòctones. I tot això s'agreuja en territoris on la manca d'integració cultural i social dels immigrants fa difícil la coexistència de grups de població amb religions diferents o fins i tot hàbits culinaris no coincidents i que poden crear problemes a l'hora de confeccionar els menús escolars o d'establir els dies feiners i les festes religioses.

Governos com ara el d'Austràlia han hagut de recordar que els nous arribats han de respectar el sistema de vida nacional amb paraules tan contundents com que "qui no accepti les nostres regles de joc que no vingui".

Estudis sobre el comportament sobre les polítiques públiques ens diuen també que una part de la població rebutja que es prenguin mesures d'augment de l'estat del benestar perquè es pensa que això tindrà un cost elevat que pagaran els contribuents autòctons, mentre que els grans beneficiaris d'aquestes polítiques públiques (sanitat, educació, etc.) seran majoritàriament els immigrants i les seves famílies.

I, si tot això ha disparat moltes alarmes polítiques i econòmiques en molts països de l'OCDE, en el cas espanyol la qüestió migratòria s'ha complicat pel descontentament de molts pobles de l'Espanya interior per la despoblació que s'està produint per les migracions massives per anar a les grans ciutats, on les famílies troben possibilitats de feina, d'enriquiment cultural, de formació per als seus fills i d'assistència social i sanitària per a la gent gran.

Potser caldrà demanar-nos, en el cas espanyol, si no es podria intentar repoblar l'Espanya interior despoblada amb els immigrants que venen de països pobres o de països amb conflictes polítics, socials i fins i tot religiosos: caldrà que el govern que surti de les eleccions generals del 28 d'abril s'ho plantegi.

Imatge N° 29 Copiada de (Google)

17. CONCLUSIONS

Després d'exposar tota la informació anterior, aportada per persones estudioses en la matèria, pensem que és un tema que mai podrem donar per finalitzat donada la seva immensa complexitat.

Els éssers humans tenim algunes qualitats i al mateix temps infinitats de defectes, això ho portem als nostres gens.

La immigració causa un duel d'opinions entre les persones que estan en contra i les que estan a favor. D'entre els oposats, hi ha grups polítics, persones, tribus urbanes amb ideologia racista

De fet no es tracta de saber si som partidaris d'una ideologia o una altra, però el que realment importa és reflexionar sobre aquest fenomen tant freqüent, ja que gràcies al sistemes de comunicacions, ens assabentem de tot allò que passa al nostre entorn, però al mateix temps, ens hem tornat insensibles a tanta misèria i patiment humà com comporta el fet de la migració.

Posant-se per un moment a la pell de un immigrant i des de els seus ulls veure la vida, la lluita i l'esforç que els suposa jugar-se la vida per aconseguir escapar de la misèria i aconseguir una vida digna, és gairebé inimaginable per les persones que mai hem tingut la necessitat de sortir del nostre confortable espai. Tots aquells que tenim la gran sort de viure sota un sostre, envoltats dels nostres familiars i amics, com és que no ens plantejem què fer per intentar minimitzar aquesta gran catàstrofe mundial?

Fent aquest treball i llegint tanta informació com és troba a tot arreu, ens qüestionem el perquè no cerquem la manera de ser més conscients del gran mal que pateixen tantes persones.

Durant tots aquest dies que hem cercat informació per conèixer la situació, passada i present de la immigració, s'ha anat arrelant un sentiment de culpabilitat i una sensació d'angoixa per formar part del catàleg d'actors de la tragicomèdia de la vida al nostre món. Aprofitant la situació podríem citar aquesta cèlebre frase :“el que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a els altres”. Tan de bo trobéssim solucions globals i que tothom tingués el seu espai al món on pogués gestionar la seva vida lliurement, sense estar condicionat per el lloc on ha nascut.

Som al 2019 i la problemàtica d'aquesta actitud de retallada de drets continua. La Policia italiana ha detingut aquest dissabte 29/6/2019, a la capità alemanya del vaixell de rescat de migrants Sea Watch 3, Carola Rackete, poc després que

atraqués el buc en el port de Lampedusa, on va arribar pel seu compte i risc davant la impossibilitat de negociar el desembarcament de les més de 40 persones rescatades a bord.

Tal vegada cal rumiar abans de prendre les nostres decisions, i fer com diu aquest fragment de poema?

DE LA VIDA QUOTIDIANA

No cal anar molt lluny.
 Ni trepitjar descalç viaranys plens de vidres
 ni ofegar-se en la mar per tal de beure llum,
 la llum, paraula mítica, metàfora del seny.
 Això que potser cerques ho tens davant de tu.
 Per gaudir un infern no cal prendre vaixell.
 No cal anar tan lluny.
 Pots anar-te'n ben lluny o pots no bellugar-te.
 En qualsevol indret trobaràs motius.
 Dins nosaltres mateixos s'han de fer els
 miracles...

Josep PIERA, *Presoners d'un parèntesi*, Edicions del Mall, Barcelona, 1978

Imatge N° 30 Copiada de (Google)

18. BIBLIOGRAFIA

MIGRACIONES HUMANES

Servei Municipal d'Educació | La Caseta - Serveis Educatius

www.girona.cat/caseta

- KAPUSCINSKI, Ryszard (2006): “Rencontre avec l'étranger, cet événement fondamental”, a *Le Monde Diplomatique*, gener, p. 14-15.
- FISAS, Vicenç (1994): “Les migracions: contra l'oblit de la nostra història”, a *Documents*. Barcelona. Centre Unesco de Catalunya, núm. 31.
- GIMÉNEZ, Carlos (2003): *Qué es la inmigración*. Madrid: RBA Editores.
- GCIM (2005): *Las migraciones en un mundo interdependiente. Nuevas orientaciones para actuar*. Comisión Mundial sobre las Migraciones Internacionales de la ONU. <http://www.gcim.org/es/>
- GENERALITAT DE CATALUNYA (Secretaria per a la Immigració) (2005): *Pla de ciutadania i immigració 2005-2008*. Barcelona.
- PNUD (2005): *Informe sobre desenvolupament humà. La llibertat cultural en la diversitat del món d'avui*. Barcelona: Centre Unesco de Catalunya.
- SASSEN, Saskia (1994): “Why Migration? Tesis contra los modelos de explicación al uso”, a D.A.: *Extranjeros en el paraíso*. Barcelona: Ed. Virus, p. 53-62.
- ZAPATA, Ricard (2004): *Inmigración, innovación política y cultura de acomodación en España*. Barcelona: Fundació CIDOB.
- JUNYENT, Carme (31 de 2005): Les altres “Veus” no han dit, *El País*, suplement *Quadern*.
- Achotegui Loizate, Joseba (2002). *La depresión en los inmigrantes una perspectiva transcultural* (1 edición). “La Síndrome d'Ulises” Barcelona: Ediciones Mayo. [ISBN 9788489980730](https://www.isbn.es/9788489980730).
- CEAR (2018): *INFORME 2018: Les persones refugiades a Espanya i Europa*

https://www.eldiario.es/desalambre/efectos-refugiados-abusos-Colonia-calado_0_486102087.html

<http://www.buxaweb.cat/dossiers/indexgeo.htm>

<http://www.xtec.cat/%7Ejbiayna/jjcc/arxiu/treballs03/pdf/54.pdf>

www.google.es/imghp

[Wikimedia Commons](#) hi ha contingut multimèdia relatiu a: [Immigració](#)

https://www.vozpopuli.com/internacional/Policia-italiana-capitana-Watch-Lampedusa_0_1258974317.html

https://elpais.com/internacional/2019/06/29/actualidad/1561778170_636083.html